

GILLETTE'IN EN KALABALIK YERI

(hâlâ bekleyenlerin gözünden)

“Klinik hastaları tedavi eder. Şefkatli topluluk insanlara destek olur.”

I. En Kalabalık Yer

Bir sağlık tesisinin en kalabalık yeri neresidir?

Hol değil.

Poliklinikler değil.

Bekleme salonu değil.

Koridorlar da değil.

En kalabalık yer, hiçbir kat planında görünmeyen yerdir.

Gelecektir.

İçeri giren herkes yanında bir soru taşır.

Hastalar.

Aileler.

Doktorlar.

Hemşireler.

Müdürler.

Yerleri silen bile.

Nasıl biteceğini kimse gerçekten bilmez — ya da belki, korkudan, öyleymiş gibi yapar.

Yine de herkes ertesi gün için plan yapmayı sürdürür.

Bu kadar çok insanın aynı şimdide bir arada yaşadığını, aynı geleceğe de inatla yerleştiğini başka hiçbir yerde görmedim.

İşte bu yüzden, bildiğim en kalabalık yerin mezarlık olduğuna inanıyorum.

II. Epilog

Birçokları hayatın karşısının ölüm olduğunu düşünür.

Ben o kadar emin değilim.

Rehabilitasyon tesislerinde, hastanelerde, bakımevlerinde ve mezarlıklarda vakit geçirdikten sonra başka bir sonuca vardım.

Hayatın karşıtı ölüm değildir.

Unutuluştur.

Mezarlığın bildiğim en kalabalık yerlerden biri olması da herhalde bu yüzdendir.

İnsanla değil.

Hafızayla.

Ömrümüz boyunca mezarlıktan korkarız.

Çocukken bize orası sonun yeri diye öğretilir.

Büyüyünce ondan uzak durmayı öğreniriz.

Oraya görev icabı, yıl dönümlerinde, saygıdan gideriz.

Sessizce girer, elimizden geldiğince çabuk çıkarız.

Oysa yakından bakınca mezarlığın ölülerin yeri olmadığını keşfettim. Ölüler orada değil.

Yaşadıkları evlerdeler.

Bıraktıkları sözlerde.

Onlardan öğrendiğimiz hareketlerde.

Miras aldığımız kusurlarda.

Bizimle konuşmayı sürdüren yokluklarda.

Mezarlık yaşayanların yeridir.

Dönenlerin.

Hatırlayanların.

Artık cevap veremeyecek birine hâlâ söyleyecek sözü olanların. Bunu da sana, oraya gitmiş ama kendine yer bulamamış biri söylüyor.

III. Yazarın Sayfası

Bu eser sipariş üzerine yazılmadı.

Satılmadı.

Ticari amaçla yapılmadı.

Rehabilitasyonun, insan onurunun ve insanlar arasındaki bağın değerine tanıklık etmek için yazıldı.

İstenen tek ücret sembolik bir dolar — eserin karşılığı olarak değil; şefkat, umut ve sorumluluk kültürüne duyulan ortak bağlılığın nişanesi olarak.

Ferdinando